

Паула Лайт
Хигиенизиране

Сънувах странен сън. Кепенците на цялата ни държава бяха спуснати, а над тях светеше ярък надпис: „Санитарен полуден“. Много шантаво, нали? Е, май не чак толкоз... Щото, като се позамислим, всичко у нас май се нуждае от яко почистване и разчистване. Потънали сме до шията в боклуци. Или чак до ушите.

Улиците ни са задръстени от смет: пластмаса, мазни хартии, кучешки и човешки изпражнения, гнили плодове и политици. Воня! Дори генерал Бойко с летяща бригада от булдозери, багери и камиони не може да изрине тази грамада.

Душите ни също напомнят контейнери за смет. Преливат от страх, завист и злоба, от компромиси и лъжи, от съмнения и предателства.

Трябва да почистим културата от чалга, образованието от ерзац ценности, науката от халтура, медицината от търгаши и касапи, чиновничеството от корупция, бизнеса от мутри. SOS! Спешно ни трябва хигиенизиране! Но как? Все пак, една държава не е спретната улица в немско или австрийско предградие и не може да се почисти с обилно количество вода и течен сапун. Деликатна работа е санитарният полуден на държава.

Първото затруднение иде оттам, че България отдавна се дели на НИЕ и ТЕ.

НИЕ, това е народът, електоратът, балъците, ония, отстояването на чиито права е качествено като „евтин популизъм“. Това са хората с високи сметки и с минимални доходи. Ония, които затягат коланите и се чудят какво да изберат – пържоли или парно. Хорицата, които зиме живеят на картофи и онова, което са успели да натикат в бурканите. НИЕ сме гражданите, които, през лятото и в почивните дни, ходят на село да сеят фасул или търсят сезонна работа по строежите, та да могат да си плащат тока през зимата. Нещастните и презрени писатели, журналисти, актьори и учени. Презряната тълпа.

ТЕ – това е политическият и икономически „елит“. Тук са тарикатите с много нули след единиците при изчисляване на месечния доход. Министри, депутати, бизнесмени от сенчестия и осветения или изпран бизнес, консултанти, адвокати – мошеници и лакеи. ТЕ са върхушката. Вместо за пържоли или парно, те си мислят за съомга или чер хайвер. Вместо за цените на автобусните билети, за модела на лимузините си. През лятото ходят в Малта или на Канарските острови. Ние си купуваме хладилници на лизинг, те – яhti в брой. Ние бачкаме, а те координират, ние творим, а те администрират, ние пищим, а те изчисляват статистическата стойност на нашата болка. Ние полудяваме, а те успокояват

нервите си в сауни и джакузи. Единствената книга, която те понякога четат, е чековата си книжка.

Ние и те. Вечно и завинаги НИЕ и ТЕ.

Естествено, между тия две категории ще възникнат „леки разногласия“ по въпроса за грандиозното почитване. Неизбежно е!

Като начало, възгледите ни по въпроса кои са боклуците и кои – чистачите доста се разминават.

ТЕ виждат като ненужни отпадъци на общественото развитие старците. Какво от това, че са се трудили честно цял живот? Какво от това, че комунистическата върхушка е изпокрадила пенсионните фондове? Нали в момента те не стават за доене, нито са производителни товарни животни? Доходът, с който се предполага да живеят, да се хранят, да се топят и лекуват, не е достатъчен и за едно от тия пера. Разбира се, никой не говори за глезотии като книги, театър, курорти. Вярно, Емилия Масларова ги зове в ефир „скъпи майки и бащи“, разтърсвайки кокетно къдрици на стойност месечния им доход. Вярно, уредиха за най-послушните пенсионери – активисти курорт, та да оправдаят вливането на държавни пари в нечии частни хотели. Независимо от лицемерните лирични отклонения, обаче, горчивата истина си остава: поради липса на коефициент на полезно действие, поради слаба рентабилност като роби, според нашенския „елит“, старците трябва да си ходят от тая земя...

Според ТЯХ, ненужен отпадък са и инвалидите, раково болните, диабетиците. „За какво ни са обречени хора?“ – чудят се те. – „Защо да харчим скъпи медикаменти, та да ги задържаме на тая земя?“

ТЕ искат да се отърват и от всички неродени дечица, защото новото поколение значи бъдеще, а стихийното, неуправлявано бъдеще може да поиска да погледне слънцето и да натика мрака в ъгъла. За тях е по-добре, мераклиите да раждат да стават все по-малко. Затова ги поставят в капана на безперспективност и мизерия. За младите жени има кратко майчинство и държавни субсидии, недостатъчни и за пакет памперси. Не рядко, смазаните, унижени и отчаяни майки абортират, за да не гледат глада и страданието на поколението си и да не създават нови обречени нещастници. ТЕ и за миг не виждат смисъла на свещения стремеж на нереализираните майки да заченат. За тях светлината, смехът и животът изглеждат едно ненужно и заразно бреме. Предпочитат празните колички да си останат празни. Това ще значи по-малко неприятности. Едно нищожество, назовало се народен представител се видя в ролята на „оплодител“. Не разбира ли, че петни нещо толкова свято като Рождеството или ... мечтата за Рождество?

За ТЯХ вредни и опасни са и будните и интелигентни млади хора. Нали умното чело трудно търпи наведена глава и робски ярем? Най-изгодно за управниците е да смажат самочувствието на младите интелектуалци с жалки трохи от господарската трапеза и с унижението да им бъде началник нечия послушна синекурна издънка. Така се спасяват от риска да завее „вятърът на промените“, който винаги лъха от силата на младостта.

ТЕ се боят като от светената вода и от разпятието и от силата на свободното слово. Истината жигосва, трансформира, освобождава и унищожава злото. Ако кажеш, че царят е гол, великолепните кадифени и златотъкани дипли на лъжата и мозъчното промиване ще изчезнат и ще видим само... един гол, охранен и жалък задник! Ако имаше начин да си внесат от Китай или от Виетнам хора послушни, със сръчни ръце, но импотентни, без език и малоумни, ТЕ щяха да се почувстват щастливи. Словото е от Бога. То гори, бие като камбана, жигосва и терзае нечистата съвест. Затова „другарят“ Пирински предложи медиите да консолидират автоцензура и да „хигиенизират“ ефира. Браво другарю председател на Народното събрание! Доколкото знам, дори и Гьобелс и Вишински не са стигали дотам в цинизма си! Но не се опитвайте да превърнете медиите в свои шутове и лакеи! Поне част от тях, няма да се поддадат на този опит. А, ако млъкнат всички хорски уста, и камъните ще запищят от мъка и унижение! Как смеете да се сърдите, че някой, било г-н Трифонов, било друг, подбуждал към неуважение на институциите? А с какво го заслужихте това унижение, нещастници?! С неуморен труд? Със скромен живот и лишения в името на народа? С това, че сте гласували, заради кризата, да ви намалят заплатите? С това, че ходите с обществен транспорт, та народът да не се харчи за лимузини? С мозък? Или с морал? Единственото, в което мога да укоря медиите, е, че са прекалено фини и деликатни в изразните си средства. И ще Ви кажа: Тъкмо защото уважавам парламентаризма, не уважавам този псевдопарламент, който все повече прилича на глутница вълци, сдавили се за кокала. Тъкмо защото почитам почтената изпълнителна власт, не мога да се преклоня пред правителство, което се гаври с учители, творци, учени, болни, млади и стари. Тъкмо защото служа на Темида, не мога да стана на крака от почит към голяма част от българските съдии. Не корете журналистите! Те са просто едно честно огледало, което ви отразява такива, каквито сте и не са виновни, ако се плашите и гнусите от разкривените си лица. Е, приятели, разбрахте какво хигиенизиране искат ТЕ, нали?

А какво искаме НИЕ?

Искаме да грабнем метлата и да изметем злите сили от храма на демократичната власт. После да поканим свещеник да освети сградите, та да изгони миазмите на сѳра и зло. Да изметем всеки, който е крадец, измамник, раболепен некадърник и нагаждач. Защото, вярвайте, наистина сме потънали в мръсотия!

Едно ви заклевам: не допускайте боклуците да се превърнат в чистачи!

КРАЙ

© 2008 Паула Лайт

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10009>]